

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

liter aliquā rōnem bonitatis. Tūc dicitur q̄ illud quod est eligibilis propter se tantum est perfectus / q̄ illud quod est eligibilis propter se et propter alterum: q̄ illud est semp̄ ultimus finis. Dico vlt̄ r̄ius q̄ illud quod est eligibile propter se et propter aliud nō diminiuit a sua bonitate propter hoc q̄ est eligibile propter aliud: et p̄ h̄ soluunt rōes. Et ponit

Cōclusio r̄n̄alis: Illud quod est appetibile propter se tantū appetitu re-cto/est eligibilis illo q̄d propter se/et propter aliud appetit: q̄ quod est appetibile propter se et nūq̄ propter aliud: siue hoc sit simpliciter siue in aliquo genere est vltimus finis qui nihil erigit ipso melius: sed quod est appetibile propter aliud dato etiā q̄ sit appetibile propter se est vltimus finis.

Sed forte felicitatē quidē et optimuz dicere confessum quid videtur: desideratur autē manifestius quid est adhuc dici. Forte vtiq̄ fiet hoc si sumatur opus hominis r̄c.

Queritur vtrū felicitas sit quid sufficere r̄simū. Arguit p̄mo q̄ nō: quia per se sufficientissimū facit vitā sufficientē et nullo indigētē: s̄z felicitas nō est h̄mō: igit. Arguit sc̄do: Felicitas cū vno minimo bono est perfectior: seipsa sola: igit non est quid sufficientissimū. In oppositū est aristo. in textu. Pro cui⁹ solutio:

Primo sciendū est q̄ felicitas p̄t capi dupliciter: vt iā superius visum est: et tūc dico q̄ felicitas p̄mo modo: puta p̄ statu omnium bonoz. r̄c. est perfectior q̄ felicitas secūdo mō: puta p̄ vno simplici bono quod homo possit habere. Sc̄do dico q̄ ip̄a cū alio bono est perfectior: seipsa sine illo bono sumpta. i. aggregatum est melius q̄ vnū illoz bonoz: q̄ plura bona sunt semper eligibilia pauciorib⁹ bonis: dūmodo in illis pluribus includant illa pauciora. S̄z dubiū est: vtrū pecunie profint aliquō ad vitā felicē. R̄ndē q̄ bonuz quod est gr̄a melioris boni est semp̄ eligibile q̄dū p̄dest illi bono: s̄z quādo nocet nō plus est eligibile: quēadmodū pecunia nō in super abundantia / sed in aliquo termino profunt. Et si dicas / si pecunie p̄sint felicitati / sequeret q̄ felicitas nō eēt p̄ se sufficiens bonū. Ad hoc r̄ndē q̄ in p̄ma intentione ip̄a est p̄ se sufficiens: q̄ est vltim⁹ finis / et t̄m̄ propter se: s̄z in sc̄da intentione indiget multis / et sic nō est sufficiens. Vn̄ felicitatis est subuenire indigentib⁹ parētib⁹ / liberis et toti cōmunitati: sed istud nō p̄t fieri sine pecunia siue amicis. Et per hoc soluuntur argumenta.

Secundo sciendū est q̄ ipsius felicitatis multe sunt proprietates. Prima est q̄ ip̄a est vltimus finis: q̄ nō est intelligendū simpliciter: q̄ deus est vltim⁹ finis: sed debet intelligi inter bona humana: ita q̄ inter bona humana seu inter bona que homini possunt cōuenire felicitas est meli⁹. Et si dicas / felicitas hoīs est accidens: q̄ non est nisi operatio p̄ quā attingimus deū: ergo videt q̄ h̄ qui est perfectior sua operatione sit magis finis felicitatis q̄ eōtra. R̄notandū est q̄ quicunq̄ sūt aliqua bona ordinata ad inuicem / melius semp̄ dicitur finis respectu alioz. Vn̄ inter omnia bona homini appposita felicitas est melius bonū: cū hoc tamē stat q̄ homo est finis felicitatis: felicitatē eīm diligim⁹ propter nosmetipsos vt ip̄a perficiamur. Sc̄da: q̄ ip̄a est propter seipsam

eligibilis: q̄ ip̄a ex seipsa perfectio nobilis. Tertia: q̄ ip̄a nō est propter aliud eligibilis: q̄d debet intelligi p̄ma intentione et inter bona hūana. Quarta: q̄ omnia alia bona hūana: id est hoīs appposita sunt propter ipsam eligibilia. Quinta: q̄ ip̄a est q̄d perfectissimū: q̄ a nullo h̄z excellentiā. Sexta: q̄ ip̄a est q̄d delectabilissimū: q̄ perfectissima delectatio se quē ip̄am felicitatē: q̄ ip̄a opatio q̄ dicitur felicitas est de obiecto nobis cōuenientissimo / puta de ipso deo. Vn̄ de felicitate p̄mo mō capta notū est / q̄ nō est bonū sufficientissimū: sed sc̄do modo capta dicitur bonū sufficientissimū: q̄ inter oia bona homini appposita ip̄a est sufficientissima. Et per hoc soluunt argumenta: Ideo ponitur:

Cōclusio r̄n̄alis: Felicitas est q̄d sufficientissimū: quia ad reddendū hominē bonū et optimū ip̄a sufficit: et p̄ ipsam tantū bonū ostenditur q̄ h̄ nihil oīno reputat alia bona.

Est autē et vita ipsorū p̄m seipsam delectabilis: delectari quidā eīm aialū est: vnicuiq̄ autē est delectabile ad q̄d ē amicus talū: vt puta equ⁹ q̄dē amati equū: spectaculū autē amanti spectaculū. Quidē autē modo et iusta amanti iustū: et omni nō q̄ p̄m virtutem amanti virtutē. Multis quidē igitur delectabilia aduersant adinuicē: q̄ nō naturalia sunt r̄c.

Querit vtrū delectationes multozū sint sibi inuicē cōtrarie. Arguit p̄mo q̄ nō: q̄ omnis delectatio est quoddā bonū: sed bonū nō cōtrariatur bono: igit. Arguit sc̄do sic: Delectatio est p̄ria tristitie: ergo nō delectationi. Pars q̄ vni tantū est vnū cōtrariū. In oppositum arguit auctoritate aristo. in textu. Pro cui⁹ solutio:

Primo sciendū est q̄ passiones sicut gaudiū delectatio / tristitia / dolor: solū inueniuntur in entibus cognitiuis et nō in rebus nō cognitiuis. Vn̄ delectatio consequit̄ adaptionē cōuenientis et eius apphensionē: et tristitia / vel dolor: cōsequitur fugam alicui⁹ q̄d t̄m̄ euenit / vel desiderū alicuius quod nō euenit. Pro cui⁹ declaratio est aduertendum q̄ triplex est appetitus: sc̄z rationalis / qui nō est aliud q̄ voluntas. Alius est sensitiu⁹ / et alius naturalis. Unde appetitus sensitiu⁹ / potest capi tripliciter. Vno mō vt est derelictus siue pp̄ie nature: et sic est similis appetitui brutoz. Alio modo vt est regulatus rōne: et sic nunq̄ obuiat rationi. Alio mō vt est virtute deprauatus. Vn̄ appetitus deprauatus semp̄ obuiat recte rōni: ideo illud quod est delectabile appetitui sensitiuo deprauato vitio est cōtrariū / vt saltem discoueniens recte rationi: et hoc est quod volebat dicere Aristoteles q̄ multozū delectationes sūt p̄rie. Et quādo dicit bonū nō p̄trariā bono. Dico q̄ bona in ordine ad ea quozū sunt bona nō p̄trariant: sed p̄m suas pp̄ias naturas bene p̄trariant. Et p̄ hoc soluit p̄mū argumentū.

Secundo sciendū est q̄ delectabilia vitio lis multotiens sunt cōtraria: vt auarū cōmutatio pecunie est sibi delectabilis: et prodigo p̄sumptio pecunie est sibi delectabilis: et sic delectationes eozum sunt cōtrarie / saltem originaliter: quia vitia eozum sunt contraria. Et per hoc soluitur p̄m argumentum: licet eīm de-